

Πβ. Λουκιαν. Λεξιφ. 9 «ἀφόρητα ὑποδήματα». Συνών. ἄβαλτος 2, ἄβάλωτος 2, ἄβάσταχτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιστος 2, ἀμεταχειρίστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέργιος 1, ἀνοίγατος, *ἀνοίγω-τος, ἀπάννιστος 2, ἄπαννος, 1, ἄπιαστος 2, καινούργιος. β) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς χρῆσιν, ἀμεταχειρίστος, καινούργιος ἐπὶ σκευῶν κττ. πολλαχ. : Ἀφόριγη χύτρα Μεσολόγγ. Ἀφόριγα κουτάλια - πιρουνία κττ. Πελοπν. Ἀφόριγος σουγιάς Πελοπν. (Ἀργολ.) Ἀφόριο καρφί Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀφόρ'γου τ'γάθ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφόριο πινάκι Θράκ. Ἀφόρια ποτήρια Κρήτ. Ἀφόριο λαῦνη Κάριπ. || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' ἀφόριο τὸ γυαλί, βάνω νερὸ καὶ πίνω,
μὰ σὰ δὰ πίνουμε πολλοί, μισσεύγω καὶ τ' ἀφίνω

Κρήτ. Συνών. ἀλάτρευτος 2. 2) Ὁ μὴ φθαρεὶς, στερεὸς Βιθυν. (Κατιρ.) : Αὐτὸς τὸ ροῦχο του τῷχει ἀκόμα ἀφόριο. Συνών. ἀπάλαιωτος. 3) Ἀμεικτος ξένης οὐσίας, ἀγνὸς Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. κ.ά. : Ἀφόριγο κερὶ.

4) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) : Ἀκόμαν ἀφόρετος εἶμαι Κερασ. Σάντ. Τραπ. Πβ. ἀφορίστος, ἀφορος.

ἀφορία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀφορία ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 66.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορία.

*Ἐλλειψις παραγωγῆς τῆς γῆς, ἀκαρπία : Ἐχουμε τώρα δὐὸ χρόνια ἀφορία. Ἀπὸ τὴν ἀφορία ἀναγκάστηκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ξενιτευτοῦν.

ἀφοριδᾶστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φοριδᾶστος < φοριδᾶζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι φοριδᾶσμένος, δὲν ἔχει φοριδᾶ (φοριδία), ἥτοι δύο σχοινία ἀπαραίτητα διὰ νὰ φορτωθῇ τις εἰς τὴν ράχιν διαπερῶν τοὺς βραχίονας, ἐπὶ καλαθίων κττ.

ἀφορίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφορίζου Τσακων. ἀφουρίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀφορέζω Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) κ.ά. ἀχορέζω Ἰκαρ. ἀφουρένου Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ.) ἀφουράου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. ἀφωρισμένος καὶ ἀφωρεσμένος κοιν. ἀφωρισμένο Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀφορίζω=ὀροθεῖω, δίδω ὄρισμόν, ἀποχωρίζω, διακρίνω. Τὸ ἀφορέζω ἐκ τοῦ ὀρ. ἀφώρεσα, ἔνθα τὸ ἄτονον ι διὰ τὸ παρακείμενον ρ ἐτράπη εἰς ε. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 239. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς χ εἰς τὸν τύπ. ἀχορέζω Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 422. Τὸ ἀφορένω ἐκ τοῦ ὀρ. ἀφώρεσα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 288.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ καταρῶμαι αὐτὸν νὰ μείνῃ μετὰ θάνατον ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος, ἐπὶ ἱερέως ἢ ἀρχιερέως (ἢ τοιαύτη πρᾶξις γίνεται συνήθως ἐναντίον ἀποστάτου ἢ παραβάτου τῆς πίστεως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐναντίον ἀγνώστου δράστου κακουργήματος) κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Τὸν ἀφώρισε ὁ δεσπότης-ὁ παπᾶς κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικ. ἀορίστως, ἐκδίδω ἀφορισμόν : Ἀφώρεσεν ὁ παπᾶς Φεν. Ἀφώρ'σαν σήμερ' ἔς τ'ν ἐκκλησίαν Αἰτωλ. Θ' ἀφορίσω (θὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐκδοσιν ἀφορισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Βλασφημῶ τινα λέγων αὐτὸν ἀφωρισμένον Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) :

ἐφόρτισεν κ' ἐνεφεμάτισε με Τραπ. Χαλδ. Ἐφόρτισεν κ' ἐνεθεμάτισεν τ' ἀποθαμέντις αὐτ' (τοὺς πεθαμένους του) αὐτόθ.

3) Ἐρίζω, διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφώρισι ὅσου μορεῖς, νὰ ἰδῶ τί θὰ καταλάβ'ς ; Συνών. μάλωνω.

Β) Παθ. 1) Ὁρκίζομαι δι' ἀφορισμοῦ ἢ λέγων τὸν ἑαυτὸν μου ἀφωρισμένον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Ἐνεθεματίεν κ' ἐφορίεν. 2) Μαυρίζω (διὰ τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων ὅτι τοῦ ἀφωρισμένου ἀνθρώπου τὸ σῶμα γίνεται μαῦρον καὶ δὲν διαλύεται) Θράκ.

Γ) Μετοχ. 1) Ὁ ἀφορισθεὶς δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου, ἐναγής, κατηραμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι ἀφωρεσμένος καὶ δὲ θὰ λειώσῃ. Ἀπ' ἀφωρεσμένο οὔτε νερὸ (ἐνν. μὴ ζητᾶς) κοιν. Νὰ γίνουμαι ἀφωρισμένος ! (ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. β) Ὁ μὴ διαλυόμενος, ἐπὶ νεκροῦ ἀφωρισμένου Θράκ. (Αἰν.) Μάδυτ. : Ἀφωρισμένους νὰ βγῆς ! (ἀρὰ) Αἰν. γ) Ὁ ὑπὸ ἀφωρισμένων κατοικούμενος, ἐπὶ τόπου Εὐβ. κ.ά. : Γνωμ. Ὅσον ἀφωρισμένο τόπο τὸν Μάι μῆνα βρέχει (συνών. γνωμ. ὅσον καταραμένο τόπο κτλ.) 2) Ὁ διεστραμμένος τὴν ψυχὴν, πονηρὸς, φαῦλος, σκληρὸς, ἐπάρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀφωρισμένος ἄνθρωπος, μὴ περιμένῃς καλὸ ἀπὸ δαῦτον κοιν. 3) Φιλάργυρος Ἄνδρ. Κίμωλ. Μύκ. : Ἀφωρισμένοι ἄνθρωποι δὲ θένε λύπησι Κίμωλ. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίζω, μετοχ. ἀναθεματισμένος 1. 4) Ἀδηφάγος, λαίμαργος (κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν ὁ ἀφωρισμένος εἶναι ἀχόρταστος) Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) 5) Ὁ κακῶς ἀποκτηθεὶς Λεξ. Δημητρ. : Ἀφωρεσμένο βιός. 6) Δεινός, τρομερὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀτὸς πολλὰ ἀφωρισμένος ἔν', ἀτὸς κατ' κακὸν ἔδ' ὅσον νοῦν αὐτ' Χαλδ. Κλέφτ' ἀφωρισμέν' Κερασ. Χαλδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

ἀφόρισμα τό, σύνηθ. ἀφόρισμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφόριγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφόρεσμα σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφόρισμα=τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον.

1) Ἀποκλεισμός ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπαγγελλομένου ἐπ' ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφορισμάδα, ἀφορισμονή, ἀφορισμός. 2) Ὁν, πλάσμα μισητὸν Μακεδ. (Βλάστ.) : Φρ. Γῖν'κιν σὰν ἀφόρισμα (παρεμορφώθη).

ἀφορισμάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀφουρισμάδα Στερελλ. (Ἀργιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρισμα.

Ἀφόρισμα 1, ὁ ἰδ. : Φρ. Βάνου ἀφουρισμάδα (ἐκδίδω ἐπ' ἐκκλησίας ἀφορισμόν ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀφορισμός).

ἀφορισμονή ἡ, Πόντ. (Κερασ.) Πληθ. ἀφορισμονία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφόρισμα 1, ὁ ἰδ. : Ὁ ποπᾶς ἐποίκεν-ἐξέγκεν ἀφορισμονήν. Ἀτὸς ἀσ' σ' ἀφορισμονία παλ' κ'ι φοβᾶται (αὐτὸς οὐδὲ τοὺς ἀφορισμοὺς φοβεῖται). || Φρ. Θὰ ἐβγάλλω ἀφορισμονήν (θὰ προκαλέσω ἐγγραφὸν ἐκκλησιαστικοῦ ἀφορισμοῦ).

ἀφορισμός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀφουρ'σμός βόρ. ιδιῶμ. ἀφορισμὸ Τσακων. ἀφορεσμός κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορισμός=ἀποχωρισμός, διάκρισις, περιορισμός, σύντομος ὄρισμός.

